Юлий Дмитриевич Энгель

Еврейские детские песни

Москва
«Книга по Требованию»

УДК 93
ББК 63.3
Э62

Энгель Ю.

Э62 Еврейские детские песни / Юлий Дмитриевич Энгель – М.: Книга по Требованию, 2023. – 43 с.

ISBN 978-5-521-39179-0

ISBN 978-5-521-39179-0

© Издание на русском языке, оформление
«YOYO Media», 2023
© Издание на русском языке, оцифровка,
«Книга по Требованию», 2023

Эта книга является репринтом оригинала, который мы создали специально для Вас, используя запатентованные технологии производства репринтных книг и печати по требованию.

Сначала мы отсканировали каждую страницу оригинала этой редкой книги на профессиональном оборудовании. Затем с помощью специально разработанных программ мы произвели очистку изображения от пятен, клякс, перегибов и попытались отбелить и выровнять каждую страницу книги. К сожалению, некоторые страницы нельзя вернуть в изначальное состояние, и если их было трудно читать в оригинале, то даже при цифровой реставрации их невозможно улучшить.

Разумеется, автоматизированная программная обработка репринтных книг – не самое лучшее решение для восстановления текста в его первозданном виде, однако, наша цель – вернуть читателю точную копию книги, которой может быть несколько веков.

Поэтому мы предупреждаем о возможных погрешностях восстановленного репринтного издания. В издании могут отсутствовать одна или несколько страниц текста, могут встретиться невыводимые пятна и кляксы, надписи на полях или подчеркивания в тексте, нечитаемые фрагменты текста или загибы страниц. Покупать или не покупать подобные издания – решать Вам, мы же делаем все возможное, чтобы редкие и ценные книги, еще недавно утраченные и несправедливо забытые, вновь стали доступными для всех читателей.

Серия Книжный Ренессанс
www.samizday.ru/reprint

№ 1.

„מוֹדֶה אֲנִי".

מוֹדֶה אֲנִי לְפָנֶיךָ, שֶׁהֶחֱזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחֶמְלָה,
מֶלֶךְ חַי וְקַיָּם, רַבָּה אֱמוּנָתֶךָ.

№ 2.

„אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא".

1. אֵלִיָּהוּ הַנָּבִיא זיצט אויבן אָן,
אין גאָלד און זילבער אָנגעטאָן,
נעמט דעם בעכער אין דער רעכטער האַנט,
מאַכט אַ בְּרָכָה איבערן גאַנצן לאַנד.

2. נאָך אַזוי הויך, נאָך אַזוי שען,
כָּל יִשְׂרָאֵל'ס קינדער זאָלן זאָגן: „אָמֵן!"
אָמֵן וְאָמֵן, ס'זאָל זײַן וואָר,
מָשִׁיחַ זאָל קומען הײַנטיגס יאָר.

№ 3.

דאָס געבעט.

1. עס הערט זיך דער דונער פון ווײַטן, 2
עס בלענדט אין די אויגן דער בליץ;
אָ, גאָט, האָב רַחֲמָנוּת, די אָרמע
פון בײַזן געוויטער באַשיץ:

2. וואָס אַרבײַטן איצט אויף די פעלדער,
געפינען זיך ווײַט פון דער היים
און האָבן קײַן אָרט, וואו זיך שיצן,
קײַן שײַער, קײַן דעכל, קײַן בוים.
אָ, גאָט, האָב רַחֲמָנוּת, די אָרמע
פון בײַזן געוויטער באַשיץ.

3. וואָס שטעהען אין מאַרק מיט די קוישן
מיט עפּל, מיט גריננס און מיט ברויט,
און אַלע, וואָס זײַנען איצט דרויסן,
וואָס ס'טרײַבט זיי דער הונגער און נויט
אָ, גאָט, האָב רַחֲמָנוּת א. אַז. וו.

4. און אַלע, וואָס זײַנען פאַרוואָגלט
און האָבן קײַן ווינקעלע ניט—
די אַלע פון בײַזן געוויטער
באַשירם זיי, גאָט, און באַהיט.
אָ, גאָט, האָב רַחֲמָנוּת א. אַז. וו.

№ 4.

„מֹשֶׁה מוֹרְשֶׁה".

1. מֹשֶׁה מוֹרְשֶׁה אויף יענער וועלט,
וואַרף מיר אַראָפּ אַ זעקעלע געלט!

2. צו וואָס טויג דיר אַ זעקעלע געלט?
צו קויפן אַ פערד און וועגעלע!

3. צו וואָס גיט דיר א פערד און וועגעלע?
שטיינדערלאַך צו פירן.

4. צו וואָס טויג דיר שטיינדערלאַך?
אויפצומויערן א בית־המקדש.

5. צו וואָס בויט דיר א בית־המקדש?
אַרײַנצוטרעטן און גאָט צו בעטן.

די קינדער שטעלן זיך אויס אין א קרייז. אין יעדן דריי קינדער פון קרייז שטעלן מיט זיך פאָר: דער ערשטער—א פערד, דער צווייטער—א וועגעלע, דער דריטער—א שטיין. אין מיטען פון קרייז שטעהט א יונגל, וואָס שטעלט פאָר „משה מורשה“.

די גאַנצע קרייז זינגט אויך: „משה מורשה אויף יענער וועלט, וואַרף מיר אראָפּ א זעקעלע געלט!“ און משה מורשה פרעגט: „צו וואָס טויג דיר א זעקעלע געלט?“ און אזוי דעם גאַנצן ליד. ביים לעצטן פערז טיילען זיך אויס די „שטיינער“ פון קרייז און מאַכן א קלענערן קרייז אַרום „משה מורשה“, ד. ה. א „בית־המקדש“, און די קינדער פון ערשטן קרייז זינגען: „אַרײַנצוטרעטן און גאָט צו בעטן“.

№ 5.

שַׁבָּת־ליכט.

1. שַׁבָּת־ליכט און שַׁבָּת־לאָמפּן,
אָ, ווי זיס איז אייער שיין!
שַׁבָּת, אָ, שַׁבָּת, אָ, הייליגער שַׁבָּת!
וויפיל ברענגט איר טרייסט דעם יודן
אין זיין עלענד, אין זיין פּיין!
שבת אָ, שבת, אָ הייליגער שבת!

2. קומט צו אונז דער שבת־קודש—
ווי עס ווערן ליכט געבענשט.
שבת, אָ, שבת, אָ, הייליגער שבת!
באַלד אַנטלויפט די מָרה שחוֹרה,
און מע ווערט א נייער מענטש!
שבת, אָ, שבת, אָ, הייליגער שבת!

№ 6.

שַׁבָּת בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת.

1. ער גייט שוין אוועק זיך,
דער הייליגער שַׁבָּת;
אין שטיבל ווערט פינסטער,
אין שטיבל ווערט שטיל.
עס שעפּטשעט די מאַמע:
„אך, גאָט פון אברהם“—
זי שעפּטשעט די תּפִלָה
מיט האַרץ און געפיהל.

2. „אַך, גאָט פון אברהם,
פון יצחק, פון יעקב!
פאַרנעם דאָך מיין תּפילה
אין הימעלס געצעלט.
און שיק מיר פּרנָסָה,
און ליכט אויף מיין מַזל
און ליכטיג זאָל ווערן
מיין פינסטערע וועלט“.

№ 7.

„באַרעלאַך ווילן ניט פאַלן“.

(פּסח-ליד).

1. האָט השם יתברך אראָפּגעשיקט
א בוימעלע אראָפּ—
בוימעלע זאָל באַרעלאַך וואַקסן.
בוימעלע וויל ניט באַרעלאַך וואַקסן,
באַרעלאַך ווילן ניט פאַלן.

2. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
יעקעלען אראָפּ—
יעקעלע זאָל באַרעלאַך רײַסן.
יעקעלע וויל ניט באַרעלאַך רײַסן,
באַרעלאַך ווילן ניט פאַלן.

3. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
א הינטעלע אראָפּ—
הינטעלע זאָל יעקעלען בײַסן.
הינטעלע וויל ניט יעקעלען בײַסן,
יעקעלע וויל ניט באַרעלאַך רײַסן,
באַרעלאַך ווילן ניט פאַלן.

4. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
א שטעקעלע אראָפּ—
שטעקעלע זאָל הינטעלען שלאָגן.
שטעקעלע וויל ניט הינטעלען שלאָגן,
הינטעלע וויל ניט א. אַז. וו.

5. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
א פײַערל אראָפּ—
פײַערל זאָל שטעקעלען ברענען.
פײַערל וויל ניט שטעקעלען ברענען,
שטעקעלע וויל ניט א. אַז. וו.

6. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
א וואַסערל אראָפּ—
וואַסערל זאָל פײַערל לעשן.
וואַסערל וויל ניט פײַערל לעשן,
פײַערל וויל ניט א. אַז. וו.

7. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
אַן עקסעלע אראָפּ—
עקסעלע זאָל וואַסערל טרינקען.
עקסעלע וויל ניט וואַסערל טרינקען,
וואַסערל וויל ניט א. אַז. וו.

8. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
א שוחט׳ל אראָפּ—
שוחט׳ל זאָל עקסעלען שעכטן.
שוחט׳ל וויל ניט עקסעלען שעכטן,
עקסעלע וויל ניט א. אַז. וו.

9. האָט הש״ית אראָפּגעשיקט
דעם מלאך המות אראָפּ—
מלאך המות זאָל שוחט׳לען טויטן.
מלאך המות וויל ניט שוחט׳לען טויטן
שוחט׳ל וויל ניט א. אַז. וו.

10. איז הש״ית אַליין אראָפּ
אָי, אַליין אראָפּ—
מלאך־המות וויל שוין שוחט׳לען טויטן
שוחטל וויל שוין עקסעלען שעכטן,
עקסעלע וויל שוין וואַסערל טרינקען,
וואַסערל וויל שוין פײַערל לעשן,
פײַערל וויל שוין שטעקעלען ברענען
שטעקעלע וויל שוין הינטעלען שלאָגן.
הינטעלע וויל שוין יעקעלען בײַסן,
יעקעלע וויל שוין באַרעלאַך רײַסן,
באַרעלאַך ווילן שוין פאַלן.

———

№ 8.

שָׁבוּעות.

שָׁבֿועות ליבע קינדערלאך,
שָׁבֿועות איז געקומען!
באַפּאַצט מיט גירלאַנדעס גרינס,
באַקרענצט מיט פרישע בלומען.

ס׳גרינט זומער־לעבן.. עס שײַנט און קלינגט
אין וואַלד, אין פעלד, אין גאָרטן;
ס׳פליהען, פליהען פייגעלאך
און זינגען שירָה דאָרטן.

דער ליבער גרינער יום־טוב געהט —
זְמַן מַתַּן תּוֹרָתֵנוּ! (2)

№ 9.

אין סוּכָּה.

1. אַ סוּכָּה אַ קליינע
פון ברעטלאַך געמיינע
האָב איך קוים מיט צָרות געמאַכט.
געדעקט דעם דאַך
מיט אַ ביסעלע סְכַך,
און איך זיץ דאָ סוּכּות בײַנאַכט (2)

2. פון ווינט דעם קאַלטן,
וואָס בלאָזט דורך די שפּאַלטן,
מײַן ליכטעלע לעשן זיך וויל;
דאָ מאַך איך מיר קידוש,
און זעהט נאָר אַ חידוש:
מײַן ליכטל ברענט רוהיג און שטיל. (2)

№ 10.

חֲנוּכָּה.

1. „בָּרוּך אַתָּה",
זינגט דער טאַטע,
און ער צינדט די ליכט;
חֲנוּכָּה, חֲנוּכָּה, חֲנוּכָּה! (2)
און זיי שטראַלן,
מילדע, פאַלן
אויף זײַן בלאַס געזיכט.
חנוכּה, חנוכּה, חנוכּה! (2)

2. און אַ פײַער,
הייליג, טײַער,
אין די אויגן לײַכט;
חנוכּה, חנוכּה, חנוכּה! (2)
און דער מידער,
מיט די גלידער
האָט זיך אויסגעגלײַכט.
חנוכּה, חנוכּה, חנוכּה! (2)

№ 11.

שְׁלַח־מָנות.

(פּורים־ליד).

1. אויגלאַך בליץ און בעקלאַך פלאַם,
דאָס הימל אויף אַ זײַט,
לויפט קליין־משֶׁה׳לע אַהיים
יום־טוב׳דיג פאַרשוויצט.

ר'האָט שלח־מנות אײַנגעקױפֿט:
צװײ צוקערלאַך מיט בערה,
טײַבעלאַך מיט פֿױגעלאַך,
אַ פֿישל און אַ פֿערד.
גוט־פּורים, גוט־פּורים, גוט־פּורים! (2)

2. פֿלוצלינג ערשט פֿון־חײמל
די טיר האָט אױפֿגעמאַכט:
„אַ גוט־פּורים, משהלע!
שלח מנות דיר געבראַכט!"
„חײמל, מײַן חבֿרל,
איך האָב אַ פֿיש פֿאַר דיר,
כ'גיב דיר אױך די פֿױגעלאַך
נאָר ס'פֿערדל לאָז איך מיר".
גוט־פּורים, גוט־פּורים, גוט־פּורים! (2)

№ 12.

אַ מעשׂה.

1. אַמאָל איז געװען אַ מעשׂה,
די מעשׂה איז גאָר ניט פֿרעהלאַך—
די מעשׂה הײבט זיך אָנ'עט
מיט דעם יודישן מלך.

2. דער מלך האָט געהאַט אַ מלכּה,
די מלכּה האָט געהאַט אַ װײַנגאָרטן,
דער װײַנגאָרטן האָט געהאַט אַ בױם,
דער בױם האָט געהאַט אַ צװײַג.

3. דער צװײַג האָט געהאַט אַ נעסטעלע,
דער נעסט האָט געהאַט אַ פֿױגעלע,
די פֿױגעלע האָט געהאַט אַ פֿליגעלע,
די פֿליגעלע האָט געהאַט אַ פֿעדערל.

4. דער מלך איז אָפּגעשטאָרבן,
די מלכּה איז געװען פֿאַרדאָרבן,
דער בױם איז אָפּגעבראָכן,
די פֿױגעלע פֿון נעסט ז'אַנטלאָפֿן.

№ 13.

גאָט, גאָט, גיב אַ רעגן!

גאָט, גאָט, גיב אַ רעגן
פֿון די קלײנע קינדערס װעגן,
אי בײַטאָג, אי בײַנאַכט,
אַלע לאָדן צוגעמאַכט.
ניט קײַן סך, ניט קײַן ביסל,
נאָר אַ פֿולע שיסל!

№ 14.

דאָס זריעה־קערנדל.

1. אַך, פֿינסטער איז מיר
ענג איז מיר דאָ!
קײַן טױער, קײַן טיר,
קײַן פֿענסטער ניטאָ—
איך ליג דאָ אין שטױב און אין שימל.

2. עס מוז זײַן אַ סוף,
עס װעט זײַן אַ סוף
צום פֿראָסט און צום שטורעם,
צום פֿינסטערן שלאָף!
דער פֿריהלינג, דער פֿריהלינג װעט קומ

3. מיט ליכט און מיט ווארעמקייט,
פרייד און געזאנג,
און פרעהלאך וועט [illegible]בראָצן
גיבן גאָלדענע זאנג
צווישן דעם גראָז און די בלומען!...

№ .15

קאָרעהאָד (פרהלינג).

1. קינדער, הערט, עס איז שוין פריהלינג!
זעהט, ווי פריש עס איז שוין דער כאַר.
נעמט אייך אלע פאר די הענטלאך,
לאָמיר געהן אין קאָרעהאָד!
2 { אָט אזוי, אָט אזוי,
לאָמיר געהן אין קאָרעהאָד!

2. וואָס זשע שטעהסטו, ווי א גולם,
בערל, יאָסל,—נו, געשווינד!
היי, א הויב די פיסלאך, עולם,
פוש א פאך [illegible]ן זאָל א ווינט!
2 { אָט אזוי, אָט אזוי,
פוש א [illegible]ך טון זאָל א ווינט!

3. איצט לאָזט לאַנגזאמער די פיסלאך
און שטעלט אָפ די פע צוויי,
לאָמיר אָפ רוהען צו ביסלאך
און דערנאָכדעם אויף[illegible] אָפ־נײַ!
2 { אָט אזוי, אָט אזוי,
און דערנאָכדעם אויף[illegible]דאָס־נײַ!

№ 16.

די קאָרנשוועסטערלאַך.

1. קענט איר, קינדערלאַך,
די קאָרנשוועסטערלאך?
זיי זיינען בלימעלאך
אין פרייען פעלד.
עס גיבן בלאָהינקע,
עס גיבן רויטינקע,
אויך גיבן געלינקע—
ווי אייך געפעלט (2)

2. זיי וואַקסן טויזענטער
אין אלע ווינקעלאך,
וואו [illegible]געןווייץ זייך
און תבואה בליהט.
וואָס פעלד באקרוינען זיי,
זיין ברויט באשענען זיי
און בליהען לוסטיגע
פון זון געהיט. (2)

№ 17.

שפּאַציר־ליד.

1. קינדער, ליבע קינדער,
קומט אין פעלד מיט מיר!
איר וועט זיין סאָלדאַטען—
איך דער אָפיציר.
שטעלט זיך אויס׳עט ניכער,
איינס, צוויי, דריי; איינס און צוויי און דריי

משה גרשונס, פויק נאָר:
טרײַ־טאַ, טרײַ—טאַ טרײַ!
(טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ) 2, טרײַ!

2. און דו, יאַכל פײַוולס,
נעם דו, קלײנער צניף,
גיך אין מויל צװײ פינגער,
גיב אַ פײַף: פו־פיף!
זינגען זאָלט איר אַלע,
אָבער שען, אָבער שען און הויך.
נו, איצט שטעלט די פיסלאַך,
געהן זאָל אונז אַ רויך!
(טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ) 2, טרײַ!

3. געהען מיר שפּאַצירן
צווישן באַרג און טאָל
וואו עס פליסט אַ טײַכל
קלאָר־ער פון קריסטאָל.
אוי, אין פעלד— אַ חיות,
נאָר געזונטער, נאָר געזונטערהייט.
טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ,
זעהט, די זון פאַרגעהט.
(טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ) 2, טרײַ!

4. נו געשווינדער, קינדער,
אין אײן אויגענבליק!
שטעלט זיך אום אין פאַרלאַך
און אַהיים צוריק.
מאַרש, געשפּאַנט מיט פיסלאַך,
אײנס, צװײ, דרײַ; אײנס און צװײ און דרײַ
משה גרשונס, פויק נאָר:
טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ, טרײַ!
(טרײַ־טאַ, טרײַ־טאַ) 2, טרײַ!

№ 18.

הערבסט־ליד.

1. עס פלאַטערן בלעטער
און פליגעלאַך זשומען,
אַך, פריהער צי שפּעטער—
דער הערבסט מוז דאָך קומען. (2)

2. אַך, פריהער צי שפּעטער
ס'וועט אונז פאַרדאַרבן
דער הערבסטיגער וועטער,
און אַלעס וועט שטאַרבן. (2)

3. אויס פויגלשע טרעלן,
אויס בלומען און גראָזען,
און הערבסט־ווינטען וועלן
דעם זומער־צעבלאָזען. (2)

4. פון אַלע פיר זײַטן
דער רעגן וועט שמײַסן,
ביז ס'קומען צורײַטן
דער ווינטער אין ווײַסן. (2)

№ 19.

ווינטער־ליד.

1. אַלע דעכעלאַך—ווײַס
און דער טײַך איז פול אײַז
און די שנײעלאַך טאַנצן און שוועבן.
מיט די גליטשאַײַקעס אָן,
און מיר הויבן גלײַך אָן
זיך צו גליטשן (מיט שמחה און שוועבן) 2

2. אײַ, דו, חברה־מאַן, הער,
גיב דעם שליטל אַהער,
און מיר שליטלען זיך לעבעדיג־מונטער,
און מיר פליהען גלאַט.
און פאַלט אײנער אַראָפּ—
שטעהט ער אויף באַלד (צוריק אַ געזונטער) 2

3. אָבער וואַרט, קינדער, יעצט
קומט דאָס בעסטע צולעצט:
ס'זײַנען קוילן פון שנײ אויסגעקנאָטן,
ס'איז אַ טײַערע שפּיל—
זיך צו צילן אין ציל
און טרעפן (אין נעזל געראָטן!) 2

בײַם ערשטן פערז שטעלן זיך אויס די קינדער פאַרלאַכווײַז. די הענט איפ'ן ברוסט פּ״רל גט און גלימשן זיך. בײַם צווײטן פערז ווערט דער ע־שטער „אַ פערד" און דער צװײטער „אַ שליטל", וואָס האַלט זיך אָ׳ „פערד" און שאַרט זיך נאָך. בײַם דריטן פערז צעשטעלן זײ זיך אין אַ קרײַז און הײבן זיך אָן צו פאַרמ(סטן אײנע אַנטקעגן די אַנדערע, װי זײ װאַלטן שנײ־קוילן געװאָרפן.

№ 20.

פרעהלאַכע ווינטער־ליד.

1. דער ווינטער ז'געקומען,
דער שנײ שיט און שיט,
מיר זיצן אין צימער
און זינגען אַ ליד. } 2

2. אַ ליד און אַ שפּיל
און אַ טענצל דערבײַ—
מיר פרעהען זיך אַלע,
ווי ס'וואָלט געווען מאַי. } 2

3. ס'מעג שנײען און דרעהען
אָן אויפהער אין גאַס,
דער ווינטער וועט זײַן אונז
אַ טײַערער גאַסט. } 2

№ 21.

דער ווינטער.

1. אוי, העלפט מיר, קינדער, אונטער,
קײן כּחות איז נישטאָ.
געקומען איז דער ווינטער,
דער ווינטער איז שוין דאָ.
דער ווינטער! (3)

2. ער פרעגט קײנעם קײן דעות,
ער קומט הי צו זיך אַהײם,
מיט די ווײַסע באָרד און פּאות,
מיט דער ווײַסער, גרויסער ברעם.
דער ווינטער! (3)

3. דורך טאָל און וועלדער יאָגט ער,
געהוּיקערט צו דער ערד,
מיט זיך אַ בעזום טראָגט ער
און קערט, און קערט, און קערט.
דער ווינטער! (3)

4. מיט שנײ געבעט די פעלדער,
פאַרפרוירן שטעהט דער וואַלד.
די פעלדער און די וועלדער
זײ ברומען: קאַלט... ס'איז קאַלט!
דער ווינטער! (3)

№ 22.

נאַטור-קלאַנגען.

1. עס קומט צופליהען גאַנץ געשווינד
פון ערגעץ וואו אַ ווינט.
ער בלאָזט, ער בלאָזט: מממ*... (3)

2. עס הערט זיך צום ווינט דער וואַלד
און ענטפערט אָפּ אים באַלד.
ער רוישט, ער רוישט: וש...** (3)

3. ס'דערהערט דעם וואַלד דער גרויסער טייך
און ענטפערט אָפּ אים גלייך.
ער שוימט, ער שוימט: וו...** (3)

4. עס רוישט און ס'ברויזט די גאַנצע וועלט
ווי איינעם, וואָס ס'געפעלט.—
עס רוישט, עס רוישט { מ...*** / וש... / וו... } (3)

די קינדער שטעלן זיך אוים אין אַ קרייז, וואָס ווערט צעטיילט אויף דריי גרופּען. די ערשטע גרופּע—אַ ווינט, די צווייטע—אַ וואַלד, די דריטע—אַ טייך. דער גאַנצער קרייז זינגט: „עס קומט צופליהען פון ערגעץ וואו אַ ווינט. ער בלאָזט, ער בלאָזט." אין בלייבט שטיל. דעמאָלט כאַפּט די ערשטע גרופּע אונטער ממם.. ביים צווייטן קופּלעט דאָס זעלבע, נאָר צום סוף כאַפּט שוין אונטער נאָר די צווייטע גרופּע: וש.. ביים דריטן—נאָר די דריטע גרופּע—וו... ביים פערטן זינגט שוין דער גאַנצער קרייז און אַלע מאַכן ממם.. וש.. ווו...

* מיט אַ פאַרמאַכטן מויל.

** מיט אַן אָפענעם מויל.

*** איינע מאַכן—מ..., אַנדערע—וש..., דריטע וו...

№ 23.

אַ מאַרש-ליד.

1. גוואַלד זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר?
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
ס'איז דאָך גוט צו נעהן שפּאַצירן!
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
נישט שפּאַצירן און נישט לויפן
איבער גערטנער און הויפן—
איז וואָס טויגט איר, איז וואָס טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין!

2. גוואַלד זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר?
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
ס'בליהט אין דרויסן דאָך דער פריהלינג!
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
נישט כּיבוד פריהלינג, נאָר געשלאָפן:
נישט געהוליעט, נישט געלאָפן—
איז וואָס טויגט איר, איז וואָס טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין!

3. גוואַלד זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר?
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
זעהט, אין דרויסן גלאַנצט דער זומער!
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2
נישט פון פריהלינג וואָס געניסן
און פון זומער אייך נישט וויסן—
איז וואָס טויגט איר, איז וואָס טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין!

4. גוואַלד-זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר?
איינס-צוויי, איינס-צוויי! } 2

זעהט, דער באַד איז פול מיט פּרות! 2
איינס=צוויי, איינס=צוויי!
ס'קאָן דער הערבסט זיי נאָך צעטרעטען,
און איר לאָזט זיך אַלץ נאָך בעטען —
וואָס=זשע טויגט איר, וואָס=זשע טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין?

5. גוואַלד=זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר? 2
איינס=צוויי, איינס=צוויי!
הערט, עס סקריפּעט שוין דער ווינטער! 2
איינס=צוויי, איינס=צוויי!
ער שענקט אונז ליכט און שענקט אונז בלומען,
און איר ווילט צו אים ניט קומען—
וואָס=זשע טויגט איר, וואָס=זשע טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין?

6. גוואַלד=זשע, קינדער, וואָס שלאָפט איר? 2
איינס=צוויי, איינס=צוויי!
ס'גלאַנצט אין דרויסען שוין דער זומער! 2
איינס=צוויי, איינס=צוויי!
ניט פון פריהלינג וואָס געניסען
און פון זומער אויך ניט וויסען—
וואָס=זשע טויגט איר, וואָס=זשע טויגט איר,
זאָגט, זאָגט אַליין?

№ 24.

אונטער דעם קינדס וויגעלע.

(אַ וויג=ליד)

1. אונטער דעם קינדס (יעקעלעס, שרה'לעס)
וויגעלע
שטעהט אַ ווייסע ציגעלע,
דאָס ציגעלע ס'געפאָהרן האַנדלען
ראָזינקעס און מאַנדלען,
ראָזינקעס מיט מאַנדלען איז זייער זיס—
מיין קינד וועט זיין געזונט און פריש.

2. געזונט איז די בעסטע סחורה,
מיין קינד וועט לערנען תורה.
תורה וועט עס לערנען,
ספרים וועט עס שרייבען,
אַ גוטער און אַ פרומער
וועט ער אי"ה בלייבען.

№ 25.

שלאָף, שלאָף, שלאָף!

(אַ וויג=ליד)

1. שלאָף, שלאָף, שלאָף
דער טאַטע וועט פאָהרן אין דאָרף,
וועט ער ברענגען אַן עפּעלע,—
וועט זיין געזונט דאָס קעפּעלע.

2. שלאָף, שלאָף, שלאָף א. אַז. וו.
וועט ער ברענגען אַ ניסעלע,
וועט זיין געזונט דאָס פיסעלע.

3. שלאָף, שלאָף, שלאָף א. אַז. וו.
וועט ער ברענגען אַן ענטעלע,
וועט זיין געזונט דאָס הענטעלע.

4. שלאָף, שלאָף, שלאָף א. אַז. וו.
וועט ער ברענגען אַ הוזעלע,
וועט זיין געזונט דאָס נעזעלע.

5. שלאָף, שלאָף, שלאָף א. אַז. וו.
וועט ער ברענגען אַ פויגעלע,
וועט זיין געזונט דאָס אויגעלע.